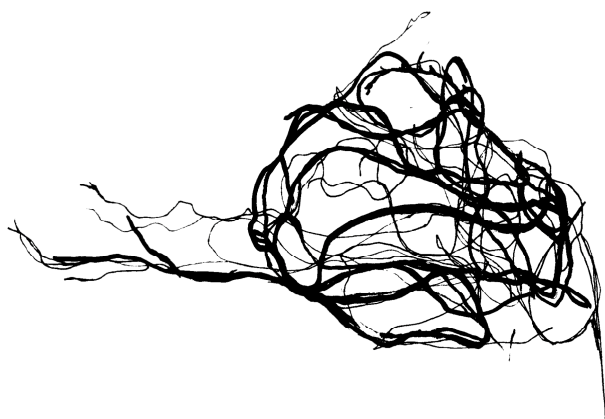

קו

עינת אמיר וגיא יצחקי

Line

Einat Amir and Guy Yitzhaki

קו תערוכה של עינת אמיר וגיא יצחקי

על קירות הסלון טפטים שעליהם רישומים. הקרנה על הרישומים יוצרת רישום דיגיטלי. במרחב שבין ההקרנה לרישום חוטים המפרידים ומחברים והופכים לרישום תלת מימד המשתנה באמצעות ההקרנה. במקום אחר, על רצפת הסלון, רישום ובו טיפות מים המעבות אותו. הנוף משתנה כמו בהליכה לילית ביער מתוך סרט אנימציה יפני.

בספרייה, ספר סקיצות של עינת וגיא, המתכתב עם העבודה Illuminated Manuscripts של דוד סמול [Small]. עם הדפדוף בספר משתנים הרישומים המוקרנים עליו. הם נדמים כזיכרונות של סקיצות דיגיטליות ממקום אחר – שילוב בין המלאכה הידנית לבין המלאכה הדיגיטלית. את התערוכה משלימים רישומים של עינת התלויים בסלון הבית.

"קו" היא תערוכה משותפת שנוצרה בהזמנתנו במטרה להוציא מהכוח לפועל את הדיאלוג בין השניים, שהחל ב"מעמותה" לפני כשנתיים באמצעות שימוש בחלל משותף, והמשיך בפרויקטים שונים (ראו ראיון עם יאן טיכ). גיא ועינת מימשו את אחת המטרות של "מעמותה" בבחירה של המרכז שלא להעמיד קירות בין הסדנאות של האמנים כדי לעודד שיתוף פעולה. הדיאלוג בין השניים נבע מסקרנותה של עינת כלפי מדיה חדשים, ומרצונה לחדור לעולם התכנות והדימוי המוקרן, העולם שממנו בא גיא. עינת חשה כי בעזרת האמצעים האלו יתאפשר לה להעמיק לחקור את מימד הזמן ביצירתה. מן הצד האחר, גיא מאמין כי יש במפגש עם חומריות העבודות של עינת כדי להרחיב את השפה הניסיונית שלו – יצירת דימויים שנוצרים באמצעות אלגוריתמים המגיבים למבנים פיזיים והקרנתם.

שיתוף הפעולה בין השניים יוצר שפה ייחודית המורכבת מסימנים השייכים לשתי מערכות סימנים שונות, זאת של הרישום, מלאכת היד והטקסטיל של עינת וזאת הדיגיטלית של גיא. החיבור מרתק בזכות דייקנותו, והוא פואטי ומאתגר. התערוכה היא גם סיכום של שנה וחצי של פעילות של שניהם ב"מעמותה" במרכז לאמנות ומדיה על שם דניאלה פסל", שנה שבה החלו לפתח את השפה המשותפת. "קו" היא סגירה ראשונית של מעגל. נקודה זו היא רק התחלה.

לאה ודיאגו (קבוצת Sala-Manca)

אוצרים ומנהלי מעמותה במרכז לאמנות ומדיה על שם דניאלה פסל

שיחת סקייפ גיא יצחקי, עינת אמיר ויאן טיכי

שעת בוקר מוקדמת בירושלים, שעת לילה מאוחרת בשיקגו.

יאן: קודם כל מעניין אותי שיתוף הפעולה ביניכם – מאיפה זה בא ולמה, ומה אתם מרגישים שזה תורם מעבר לעבודה של כל אחד לבד?

עינת: שיתוף הפעולה החל בסוף 2009 כשנפגשנו כאמנים ברזידנסי ב"מעמותה". הפרויקט הראשון שעשינו יחד היה במפעל בקיבוץ נחשון במסגרת פרויקט "אמנות ותעשייה" של גלריית הקיבוץ עם אוצרות של יעל קיני. הקמנו במחסן המפעל מיצב site specific עם עבודות של שנינו. העבודות היו התגובה שלנו למפעל עצמו והן הוצבו או הוקרנו על גבי הגלילים של חומרי הגלם במחסן. זאת הייתה הזדמנות לשתף פעולה ולעבוד יחד, אך בו בזמן גם לשמור על יצירה עצמאית. כך נוצרה האפשרות להכיר האחד את השני. הפרויקט השני בו שיתפנו פעולה, היה מיצב שהוצג במסגרת אירוע האמנות "אמחייה" במוזיאון הטבע בירושלים. שם נוצר המפגש בין שני העולמות שלנו – הטקסטיל וההקרנה של דימויים דיגיטליים הנוצרים באמצעות תוכנה. שם נפתח פתח לשפה משותפת חדשה.

מבחינתי כשראיתי את העבודות של גיא התחברתי מאד לתכנים הויזואליים ולדינמיקה הצורנית שנוצרת באמצעות השימוש בתוכנת מחשב. אני פועלת באופן אחר לחלוטין, וממחקר שונה – של רישום. למרות זאת יש משהו שמאד מתחבר בנראות של העבודות שלנו. הדמיון הזה והדיאלוג בינינו פתח עבורי עוד ערוץ למחשבה ולעבודה. גם ברמה הטכנית, השילוב של הידע שלנו עוזר להתגבר על הרבה בעיות.

גיא: בשנתיים האחרונות עבדתי עם תוכנת processing והשתמשתי בה ככלי ליצירת דימויים דיגיטליים. באופן דומה לעינת שיתוף הפעולה מאפשר לי להשתמש בכישורים שלי אין – רישום, ציור ועבודה עם חומרים שונים. במקום

רק להקרין על אובייקט קיים, כפי שעשיתי עד אז, נוספה לי האפשרות לייצר את האובייקט עצמו. גם עצם העובדה שאפשר לקיים דיון מתמיד ורצוף על העבודות עוזרת לזקק את התוכן.

יאן: שיתוף הפעולה מבחינתכם הוא הרחבה של כלים וידע, אבל אני רואה דבר נוסף. אתם באים מרקעים שונים, של צילום ושל טקסטיל, ואצל שניכם היו סימנים לכך גם קודם – אבל בעבודות המשותפות בולטת ההתייחסות לזמן. במעבר למדיה מבוססת זמן אתם בעצם מתרחקים מהמקום בו התחלתם לעסוק באמנות.

גיא: יש במעבר הזה משהו מאד משחרר. בנוסף לאפשרות לתת לעבודה להשתנות לאורך ציר הזמן, עבודות שנמשכות על פני זמן מאפשרות לצופה לשקוע לתוכן. במהלך הצפייה בעבודה מתפתח נרטיב חזותי. בנוסף לכך, מכיוון שחלק גדול מהעבודות מבוסס על תוכנה שמשולב בה אלמנט אקראי, בכל פעם שצופים בה העבודה נראית מעט שונה.

יאן: היית משווה את זה למה שקורה ברישום או בציור, שבהם הקו הרישומי מתפתח לאורך זמן, בניגוד לצילום, שבו הדימוי מתקבל מיידית?

גיא: יש פה צעד אחד מעבר לזה. בתור המתכנת, אני רק קובע את החוקים על פיה מתנהלת העבודה. גם כאשר העבודה גמורה, היא מתנהגת שונה בכל פעם בגלל האקראיות. מהבחינה הזאת, כשאני רואה תוכנה שלי בפעולה, הגאווה שלי דומה לזו של הורה שלימד את ילדיו לרכב על אופניים, ועכשיו רואה אותם רוכבים ללא גלגלי עזר.

עינת: העיסוק בזמן אצלי בא יותר ממקום של אנימציה, איך רצף של קווים יוצר תנועה.

מעניינות אותי הצורות שיוצרות את התנועה, והקפאת התנועה במטרה לגלות

צורות שלרוב העין לא מסוגלת לקלוט. אלמנט נוסף שמעסיק אותי הוא ההקשר של האור ואיך צורה של אובייקט יכולה להשתנות במהלך היום, כהמשך למחקר של התבוננות שבא מהעולם הרישומי.

יאן: מאד בולטת ההתייחסות של שניכם, כל אחד בדרכו, לקו. בין אם זה קו רישומי או קו שנוצר על ידי תוכנה. אצל גיא זה בא יותר מהכיוון של גריד [grid] או רשת, ואולי כאן יש את החיבור לדברים יותר אורגניים של עינת?

עינת: קו עבורי הוא אמצעי מחשבה. כשהתחלתי לרשום מאד היה לי חשוב להיצמד למציאות ולהתחקות אחריה. היום קו מבחינתי הוא אמצעי לתנועה, שממנה נוצר דימוי שהוא לא בהכרח קונקרטי, אלא מופשט יותר. גם בגלל הרקע שלי בטקסטיל, אין לקומפוזיציות שלי התחלה או סוף. הקו הוא קצת כמו חוט שמחבר ויוצר את הנשימה של העבודה, והוא השלד של העשייה גם כשהדברים מתפתחים מעבר לרישום.

גיא: אצלי העיסוק החל מקווים ישרים וצורות גיאומטריות, ובין השאר בעקבות המפגש עם עינת התחלתי להתמקד בבידוד וחקיוי של תופעות טבעיות על ידי תוכנה – היווצרות סדקים, תנועה של גלים או עשן, התפשטות של צמח מטפס.

עינת: כאן באמת מתחברות שתי נקודות ששנינו מתעניינים בהן. ההתבוננות על הטבע לא בצורה הישירה שלו אלא בצורה יותר חווייתית או אנרגטית, צורנית אבל לא במובן הישיר שלה. המבנים של תנועות אורגניות מאד דומים אחד לשני – בין אם זה מים, הר או נוצה.

גיא: רואים את זה גם בקוד של התוכנה. אותם אלגוריתמים משמשים לחיקוי מגוון רחב של תנועות אורגניות.

יאן: איזה מין חלל אתם מנסים לבנות עבור הצופה?

עינת: החלל מבחינתי מייצר חוויה שהיא מעין ציור בהמשכים, הכוללת התכתבות בין העולם האנלוגי לדיגיטלי. חוויה שיוצרת תחושה של התבוננות בטבע, לא כטבע דומם אלא באובייקט שחי ומשתנה בצורה טבעית כמעט.

גיא: חלק מהעבודות המוצגות מושפעות על ידי הצופה מעצם השיטוט בחלל או בדפדוף בספר הסקיצות. בספר למשל, הצופה קובע מתי לעבור דף, לסקיצה הבאה, ומה משך הצפייה. בשונה מספר רגיל, כאן הסקיצות מוקרנות על גבי הדפים, והן נעות – בתהליך שמזכיר את תהליך הרישום. כללנו בספר גם מספר קטעי וידאו שמתארים תופעות טבעיות הן הושפענו.

יאן : יש בתערוכה גם סאונד?

גיא: לא סאונד שאנחנו מייצרים. בפרויקט הזה החלטנו שהשקט, או הרחש הטבעי של החלל, יהיה הסאונד.

יאן: איך אתם תופסים את עניין ההקרנה והאם יש קשר בחזרה לגריד של התוכנה או לטקסטיל שכל אחד מכם בא ממנו, ולצילום, משהו שמאפשר עבודה בזמן.

גיא: מה שאותי מרתק בהקרנה זאת האפשרות לשנות ע"י אור את המצע שעליו מקרינים, ועוד יותר מכך הרגע בו מכבים את המקרן ומדליקים את האור – כשהכל נעלם. בניגוד לצילום זה פחות פעולה של התבוננות ויותר פעולה אקטיבית של שינוי דרך ההתבוננות. בהקשר הצילומי – אלו עבודות שמאוד קשה לתעד. מכיוון שהאור משמש כחומר גלם, כמו לצילום עצמו, התמונות יוצרות חוויה אחרת של התבוננות על העבודה אך לא מצליחות לתעד בצורה מדויקת. כל פעם זה משעשע אותי מחדש.

יאן: (צוחק) אותי כבר ממש לא.

עינת: בפרויקט הנוכחי אני עובדת על קטיפה בניסיון לייצר רישום בתנועה – אני יוצרת ממנה אובייקט תלת מימדי, וההקרנה על האובייקט נותנת לו מימד נוסף. אם חוזרים אחורה לבסיס של פיתוח תמונה זה גם בא מהבזק של אור שברגע שהאור נכבה התמונה נוצרת ופה זה הפוך, החשיכה יוצרת את הדימוי. אצלי זה בא ממקום קצת אחר, ברמה של המבנה של הבד, שעסקתי בו בעבודות קודמות. ניסיתי לשנות את מבנה הבד בצריבה או בחריטה וכך לשנות את הצבעוניות של החומר ולהקריין מאחוריו. זה שילוב בין שני העולמות האלה של מחקר של החומר והאופן שבו הוא מקבל את ההקרנה.

קו – עינת אמיר, גיא יצחקי

אוצרים: קבוצת Sala-Manca

אוקטובר-נובמבר 2011

קונצפט הקטלוג, עינת אמיר; צילומים, גיא יצחקי; תרגום, תמר כהן

התערוכה מוצגת במסגרת Culturescapes

תודות ליאן טיכי, דאפי ספונר, דניאל קיצ'לס, תמר שפוני, ואניה שאוב, ניר יהלום ועמיר מרקוביץ

מעמותה במרכז לאמנות ומדיה על שם דניאלה פסל, בית אל-דן, רח' מדרגות הביקור 58, עין כרם. פרויקט מיסודן של הקרן לירושלים וקבוצת Sala-Manca, הערת שוליים

משדר והפקה: הילה גוטריימן, דוד קושר

יועץ בית מלאכה, ניר יהלום; יועץ וידיאו, לאל קליין; יועץ אלקטרוניקה ותכנות, עמיר מרקוביץ; גינה, הגר גורן; תמיכה באתר, מטווי שפירו; מעבדת חינוך, חגית קיסר; ארכיון עין כרם, נועה גז

www.mamuta.org

Line

An exhibition by Einat Amir and Guy Yitzhaki

The living room is wall-papered with drawings. A projection onto the drawings creates a hybrid image. In the space between the projection and the drawing, strings diverge and converge, transforming into a three-dimensional image that changes with the projection. Elsewhere, on the living-room floor, a projected drawing is thickened by drops of water. The scenery changes as in a nighttime stroll through the forest out of a Japanese animated film.

In the library, a book of sketches by Einat and Guy converses with *Illuminated Manuscripts* by David Small. As the spectator browses through the book, the drawings projected onto it change. They are like memories of digital sketches from a different place—a combination of the manual craft and the digital craft. The exhibit is rounded out by Einat's drawings, hung in the living-room of the house.

The joint exhibition, *Line*, was commissioned by Mamuta in order to bring to fruition the potential of dialogue between the two artists, which began about two years ago when they began their residencies in the Center's shared studio space, and continued with various projects (see the interview with Jan Tichy). It was a successful realization of Mamuta's choice not to place walls between the studio spaces. Their dialogue stemmed from Einat's curiosity about new media and from

her desire to penetrate the world of programming and the projected image, which is Guy's artistic world. Einat feels that with these media she will be able to deepen the investigation of the dimension of time in her own work. For his part, Guy believes that the encounter with the materiality of Einat's works can broaden his own experimental style—which entails the creation and projection of images through algorithms that react to physical structures.

Their collaboration creates a unique language, combining two different semiotic systems—that of drawing, craft, and text, and that of the digital image. Thanks to its precision, the connection is fascinating, poetic, and challenging.

The exhibit is the culmination of a year and a half of work at Mamuta, in which the two artists began to develop their common language. Line is the first closing of a circle. This point is only a beginning.

Lea and Diego (Sala-Manca group)

Curators and directors of Mamuta at the Daniela Passal Art and Media Center

A conversation on Skype Einat Amir, Guy

Yitzhaki and Jan Tichy – Early morning in Jerusalem, late night in Chicago

Jan: First of all, I am interested in the collaboration between you two—where did it originate and how, and what do you feel it has contributed, beyond each of your respective works?

Einat: We began cooperating in late 2009, after we met as residents at Mamuta. The first project we did together was a site-specific installation at the factory warehouse at Kibbutz Nachshon, with works by each of us. The works were our reactions to the factory, and they were installed or projected on rolls of raw materials found in the warehouse. The project was part of the "Art and Industry" project of the Kibbutz Gallery, curated by Yael Kainy. That was an opportunity to work together while still maintaining our independent work. In the second project you could already see an opening for the creation of a new, common, language for the two of us. This was an installation done as part of the "Amehaye" project at the Nature Museum in Jerusalem. It generated an encounter between our two worlds. Between my textiles and Guy's projections of computer-generated digital imagery.

Guy: The images are created by software that I wrote using

Processing. I have been working with this software for the past two years.

Einat: My work process is different, coming from drawing. But when I saw Guy's works I could relate to the visual content and the formal dynamics he creates with the software. There is also something very compatible between the visuality of our works. This similarity, and the dialogue between us, opened up another conceptual and practical channel for me. The combination of our knowledge helps overcome a lot of problems on the technical level as well.

Guy: The fact that we were in constant dialogue about the works also helped distill the content. Besides that, the collaboration allows me to utilize skills that I don't have: drawing, painting, working with different materials. Instead of just projecting onto an existing object, as I did up until then, with Einat I also got the opportunity to create the object itself.

Jan: You have been talking about tools and technique, but I see something else as well: in your collaborative works, the treatment of time is very evident. It is something that is implied in each of your independent works, but here it really comes to the forefront. You made a transition to a time-based medium and in effect distanced yourselves from the place where you started to make art.

Guy: There is something very liberating in this transition. In addition to allowing the work to change along the time-line, time-based works allow the viewer to really sink into the content. A visual narrative develops over the course of the viewing—and since many of the works are based on software that incorporates an element of randomness, each time you watch the work, it looks a little different.

Jan: Would you compare it to what happens in drawing or painting? In those media the line develops over time, as opposed to in photography, where the image is immediate.

Guy: It goes even one step further than that. As the programmer, I only determine the rules by which the work behaves, but the work itself, even when it is completed, behaves differently each time. When I see a program of mine in action, I feel like a proud parent who's taught his children to ride a bike, and now sees them riding without training wheels.

Einat: My treatment of time comes more from a place of animation. How a series of lines creates motion. I am interested in the shapes that create motion, and I am interested in freezing motion in order to discover forms that the eye doesn't generally capture. Another element that interests me is the interplay of light and how the form of an

object can change throughout the day. For me it is a continuation of the investigation of the drawing.

Jan: For both of you, each in your own way, your treatment of the line is very distinct, whether it is a drawn line or a computer-generated line. For Guy it comes more from the place of the grid, and maybe here there is some connection to the more organic aspects that Einat brings?

Einat: A line for me is a tool for thinking. When I started drawing, I was very concerned with reality—being faithful to it and investigating it. Today the line for me is more a means of motion. Something from which an image is created that is not necessarily concrete. Also because of my background in textile, my compositions don't have a beginning or an end. The line is kind of like a string that connects and creates the work's breath. It is a skeleton of the process even when the work develops beyond the drawing.

Guy: At first I worked with straight lines and geometric shapes, but after I started working with Einat, one of the things that happened was that I started focusing on isolating and imitating natural phenomena with the software: how cracks are created, how waves or smoke move, how a climbing plant spreads...

Einat: Here there is really a connection between two points

that we are both interested in. Observing nature, not in its direct form, but in a more experiential or energetic way. Formal, but not in the literal sense. The structures of organic movements are very similar to one another, whether it is water, a mountain, or a feather.

Guy: You can also see this in the software code. The same basic algorithm can imitate a wide variety of organic movements.

What kind of space are you trying to build for the spectator?
Einat: For me, the space creates an experience that is kind of like a serial painting. A dialogue between the analog world and the digital world. This experience creates a feeling of observing nature—not a still life, but a living object that changes in an almost natural way.

Guy: One of the important things for us was that the spectator himself influence the works by the very fact of strolling through the space or browsing through the sketchbook. In a regular book, the reader determines when to turn the page to the next sketch, but here something more than that happens. The sketches are projected onto the pages. They move in a process that is reminiscent of the drawing process. We also included in the book some video excerpts of natural phenomena that influenced us.

Jan: How do you see the role of the projection in the works?
Do you see a connection between the projection's grid and the grid of the software or of the textile?

Einat: In this project I am working with velvet in the attempt to create a drawing in motion. I create a three-dimensional object from it, while the projection on top of the object gives it another dimension. And of course I am still concerned with the structure of the fabric, which I dealt with in previous works. I tried to change it by etching or engraving, and thus to change the color scheme of the material and to project from behind it. It is [...] a combination of the investigation of the material itself and of the material as a platform or screen. A combination of the material and the way in which it receives the projection, you could say.

And if you think of it in terms of photography, of developing the photograph, there you have a flash of light that creates the image, but here it is the reverse. Here the darkness creates the image.

Guy: What fascinates me about the projection is the possibility of using light to change the foundation on which you are projecting, and even more than that is the moment you turn off the projector and turn on the lights. The moment when it all disappears. In contrast to photography, this is less an act of observation and more something active. An act of changing the way you observe. These are works

that are very difficult to document in photography. After all, light is the raw material [in the work], as in photography itself, and therefore the photos create a different observational experience of the work, but they cannot document it precisely. This is something that amuses me every time.

Line – Einat Amir, Guy Yitzhaki

Curators: Sala–Manca

October–November 2011

Concept of the catalogue, Einat Amir; Photography, Guy Yitzhaki; Translation, Tamar Cohen

The exhibition is in the frame of Culturescapes

Thanks to Jan Tichy, Dafi Sapunar, Daniel Kiczales, Tamar Shippony, Wanja Schaub, Nir Yahalom, Amir Markovich

Mamuta at the Daniela Passal Art and Media Center, El-Dan House, Madregot Habikur 58, Ein Karem. A project by The Jerusalem Foundation, Sala–Manca Group and Hearat Shulaym

Directors: Sala–Manca group; Office coordinator. Hilla Gutrayman; Producer: David Kosher; Wood Workshop, Nir Yahalom; Video Lab, Lael Kline; Sound Lab, Noam Shpiegler; Electronics and programming, Amir Markovich; Garden and Green space, Hagar Goren; Website support, Matvey Shapiro; Education Lab, Hagit Keysar; Ein Karem Archives, Noa Guez

www.mamuta.org